

Chương 21

Đỉnh Núi Thương Tâm

L

ời nói đó hiện rõ sự tức giận, ủy khúc mà còn rất gần gũi thân quen, trong đó còn hàm chứa nỗi sầu oán u uất.

Chính lời nói này đã thức tỉnh hai người đang mãi theo đuổi ảo mộng của mình. Cả hai bất giác ngạc nhiên sững sờ.

Mà nhất là Phương Hiểu Trúc trong lòng vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt, vì lời nói đó rất thân thuộc mà hàng nhiều năm chàng đã nghe qua, đó chính là lời nói phát ra từ miệng cô nương bé bỏng năm xưa - Vương Ngọc Liên.

Phương Hiểu Trúc đứng sững một khắc rồi bất giác gọi lớn lên:

- Liên muội muội.

Dứt lời, chàng tung mình phóng về phía vách núi vừa phát ra tiếng nói.

Vừa nghe Phương Hiểu Trúc gọi lên “Liên muội muội” Trầm Thanh thấy trong lòng dao động, “á” lên một tiếng rồi cũng vội vàng phi thân phóng đuổi theo.

Cô ta không muốn sự việc ồn ào lên, bởi vậy quyết định đuổi theo giúp Phương Hiểu Trúc giải thích chuyện này.

Phương Hiểu Trúc vừa nhún mình đuổi theo đã vận toàn lực quyết nhanh chóng đuổi kịp Vương Ngọc Liên, nhưng chỉ nhìn thấy chiếc áo màu thiên thanh từ xa xa.

Chính lúc này đã thấy rõ khinh công thân pháp của Trầm Thanh quả là cao tuyệt, nàng tuy phóng người đi cuối cùng, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã vượt qua mặt Phương Hiểu Trúc và lát sau nữa cũng đã ở trước mặt cản Ngọc Liên lại.

Vương Ngọc Liên trong lòng hiển nhiên đang có sự oán giận. Tuy ngạc nhiên trước khinh công thân pháp của Trầm Thanh, nhưng không hề khiếp sợ, đôi mắt nàng trừng lên, song chưởng nhất tề tung ra với mười thành công lực, thật là một đòn chí tử nhắm vào người Trầm Thanh.

Trầm Thanh tuyệt nhiên không hề nghĩ đến sự việc này, không ngờ Ngọc Liên có thể trong phút ghen tuông lại xuất thủ như vậy, nên khi nàng định đưa tay lên chống đỡ thì đã quá muộn.

“Bình” một tiếng, cả người Trầm Thanh văng ra xa ngoài ba trượng, bất tỉnh ngay tại hiện trường.

Bấy giờ khi nhìn thấy Trầm Thanh nằm bất động mặt tái nhợt ra, Ngọc Liên mới hạ hết cơn giận trong lòng. Ngọc Liên không ngờ công lực của mình lại thâm hậu như vậy, chưa nói đến da thịt huyết nhục bình thường, chứ mình đồng da sắt mà trúng một chưởng như thế này cũng khó lòng mà không mang trọng thương. Lúc này Ngọc Liên trong lòng xao động, tự nghĩ lại sự tàn độc của mình, bất giác hối hận, thở dài tự thán: “Tại sao người lại cản đường ta?”.

Phương Hiểu Trúc chỉ chậm một bước đã không cứu được cho Trầm Thanh, chàng dừng chân lại, ánh mắt oán giận, lo lắng nói:

- Liên muội, người... người...

Không thể nói hết lời. Chàng vội vàng chạy đến bên người Trầm Thanh, chỉ nhìn thấy Trầm Thanh nằm bất tỉnh nhân sự, người mềm nhũn ra, chiếc cẩm bào bên ngoài bị cành cây xé rách một mảnh, để lộ ra chiếc áo lót bên trong trắng muốt, thế nhưng hiện tại chàng không để ý điều này, mà điều chiếm hết tâm trí chàng lúc này chính là tính mạng Trầm Thanh.

Phương Hiểu Trúc khẩn trương đưa tay thăm vào ba bộ mạch tay phải của Trầm Thanh, thì thấy mạch rất nhẹ, đồng thời hô hấp của nàng cũng rất yếu. Tuy nhiên, như vậy cũng là còn may mắn vì có cơ trị liệu.

Phương Hiểu Trúc trong ba năm vừa rồi ngoài tu luyện võ công, chàng còn tham cứu y liệu trong những cuốn kỳ thư khác nên đối với y lý cũng có phần tinh thông. Bởi vậy sau khi chẩn mạch xong thấy tình hình chưa đến nỗi nguy ngập lắm, chàng bèn vận kinh lực khai mở Khí Hải huyết rồi điểm chỉ vào tứ đại huyết và kỳ kinh bát mạch huyết nhằm đả thông toàn bộ kinh mạch trong người Trầm Thanh, nhưng một điều làm cho chàng sửng sốt là bất cứ huyết nào chàng điểm chỉ vào cũng vô hiệu, khiến chàng thần tình thất vọng, không hiểu nguyên nhân nào?

Lại nói Ngọc Liên sau khi hối hận trở lại, chỉ đứng im lặng chăm chú theo dõi diễn tiến trị liệu của Phương Hiểu Trúc, hiển nhiên lúc này trong lòng nàng cũng lo lắng cho tính mệnh Trầm Thanh.

Lúc này, nàng thấy Phương Hiểu Trúc sau một hồi vận công điểm chỉ mà vẫn không có hiệu lực, bèn nhẹ nhàng đi đến bên người Phương Hiểu Trúc, vừa nhìn thấy chiếc áo lót bên trong qua lỗ rách của chiếc cẩm bào nàng nhận ra được lai lịch của Trầm Thanh ngay, trong đầu nàng hơi chấn động, mặt biến sắc.

Chỉ với một chưởng trong lúc ghen gió này, nàng không những đánh mất Phương Hiểu Trúc mà khả năng đánh mất vị ân sư đã thương yêu ưu ái nàng và truyền cho nàng võ công, thật là bất hạnh làm sao.

Nàng vô cùng kinh hoảng, nhưng không vì thế mà lại chạy trốn trách nhiệm, nay nàng muốn trước hết cứu lấy sinh mạng của Trầm Thanh rồi sau đó trở về tạ tội với sư môn.

Nàng đứng chết lặng người một lúc, bỗng nhiên nhẹ giọng, nói:

- Trúc ca...

Dừng lại một lúc rồi lại nói tiếp:

- Ca ca nên lánh mặt nơi khác.

Phương Hiểu Trúc nào biết tâm ý của Ngọc Liên như thế nào, nên khi nghe nói như vậy bất giác đôi mày rậm của chàng nhíu lại, nói:

- Người... thật là ác độc, chẳng lẽ chưa hả dạ, muốn đánh cô ta một chưởng nữa hay sao?

Phương Hiểu Trúc mở miệng nhả tâm nói lời đó với Ngọc Liên, cũng đủ thấy sự tức giận của chàng đã lên đến tột độ. Chàng sau khi nói xong câu đó, như chưa thỏa lòng, lại quát lên:

- Cút đi!

Vương Ngọc Liên tính tình cũng ương ngạnh từ bé, nhưng trong hoàn cảnh này nàng cố nén lại mọi sự tức giận, đồng thời trong lúc ấy mắt nàng long lanh ngấn lệ, trong lòng thầm nghĩ: "Ta trị liệu cho cô ta xong thì đi ngay, đâu cần đến người đuổi".

Nghĩ đến đó, ngược mắt nhìn Phương Hiểu Trúc, lạnh nhạt nói:

- Trúc ca. Ca ca muốn vị tỷ tỷ này bỏ mạng hay sao?

Lời này nói ra đã rõ ý cô ta có thể cứu sống đối phương của mình.

Phương Hiểu Trúc đưa mắt nhìn Ngọc Liên rồi miễn cưỡng nghe theo lời nàng quay người nơi khác. Tuy nhiên, trong ánh mắt nộ khí vẫn chưa tan hết.

Vương Ngọc Liên thấy Phương Hiểu Trúc đã quay đi nơi khác rồi bấy giờ mới từ từ cởi hẳn chiếc cẩm bào bên ngoài ra, rồi lại cởi luôn chiếc áo hộ thân bên trong ra, sau đó mới vận kinh đả thông kinh mạch cho Trầm Thanh.

Nguyên chiếc áo hộ thân này có tên gọi là Ngân Hà Dực Y, được dệt từ tơ trời, nước lửa khó hoại, bách độc khó xâm và đến cả bảo đao thần kiếm cũng khó làm tổn thương, chính là một loại áo bảo hộ thân thể cực kỳ quý hiếm. Cho nên Trầm Thanh trúng một chuồng cực mạnh của Ngọc Liên ngay ngực mà lục phủ ngũ tạng vẫn không tổn thương nghiêm trọng, nếu không thì đã chết tại đương trường.

Phương Hiểu Trúc lúc ban đầu tuy có nhìn thấy chiếc hộ y này, nhưng vì lúc ấy tâm trí của chàng để hết vào sinh mạng của Trầm Thanh, chỉ nghĩ đến tìm phương cách cứu nàng mà không quan sát kỹ chứ hoàn toàn không phải chàng không biết đến Ngân Hà Dực Y này.

Vương Ngọc Liên sau khi đã vận công đả thông kinh mạch cho Trầm Thanh, lại lấy trong người ra một viên Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn nhét vào miệng Trầm Thanh, sau đó cài áo lại như cũ.

Cuối cùng nàng đứng dậy, thần sắc u buồn thở dài một hơi, giọng vừa thân thiết vừa trách móc sâu muộn, nói:

- Trúc ca. Ca ca chớ giận nữa, muội đi đây.

Nói xong, không cần biết Phương Hiểu Trúc phản ứng như thế nào. Nhún mình một cái lai đi nhanh như một tia chớp, mang trong người một nỗi lòng tan nát rời khỏi hoang sơn.

Phương Hiểu Trúc vừa nghe Ngọc Liên nói một câu như vậy, vội vàng quay người lại gọi lớn:

- Liên muội.

Định phóng người đuổi theo nhưng lại thấy Trầm Thanh tỉnh mạng sinh tử chưa biết thế nào nên lại thôi, đứng lạng thở dài.

Phương Hiểu Trúc cúi đầu xuống, đưa mắt nhìn vào mặt Trầm Thanh, lúc ấy sắc mặt nàng đã thấy hồng trở lại, trong lòng bất giác ngạc nhiên không hiểu Vương Ngọc Liên đã dùng thủ pháp nào mà đả thông được kinh mạch.

Trong khoảnh khắc Trầm Thanh hai mắt đã mở hé ra, chớp chớp nhẹ nhẹ rồi mở hẳn ra. Hiển nhiên tình hình nguy hiểm cho tính mạng nàng đã đi qua. Phương Hiểu Trúc trong lòng hoan hỉ tột độ, lại nghĩ thầm: “Liên muội thật là giỏi hơn ta xa”.

Chính lúc ấy chàng chợt nhìn thấy chiếc Ngân Hà Dực Y bên trong của Trầm Thanh qua vết rách của chiếc cấm bào, bấy giờ mới minh bạch Ngọc Liên

bảo chàng quay mặt đi nơi khác là để cởi chiếc áo lót hộ thân bên trong này ra để đả thông kinh mạch.

Chàng không do dự, đưa hai tay vận kinh, ấn các ngón tay vào ba bộ mạch Thốn, Quan, Xích trên hai tay nàng. Một luồng chân khí từ đan điền khởi lên rồi theo Đốc Mạch đi lên và đi ra hai tay chàng, sau đó truyền vào người Trầm Thanh.

Trầm Thanh từ sau khi uống viên Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn chân khí hồi phục dần. Nay lại thấy Phương Hiểu Trúc vận khí truyền qua cũng tự mình hít vào một hơi thật sâu để khí Đan Điền, sau đó nương theo trợ khí của Phương Hiểu Trúc điều hòa lại toàn bộ kinh mạch và hai đại mạch Nhâm, Đốc.

Một lát sau nàng cảm thấy trong người thư thái bình phục trở lại bèn từ từ ngồi dậy.

Phương Hiểu Trúc nhìn thấy nàng đã hồi phục thật sự, vội vàng tháo hai tay lại, mừng reo lên:

- Thanh tử tử...

Trầm Thanh tựa như đã bỏ qua hết chuyện mình bị thọ thương, bình tĩnh nói:

- Mọi chuyện vô hại.

Rồi nói tiếp:

- Trúc đệ đã cho ta uống Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn sao?

Phương Hiểu Trúc tuy không nhìn thấy Ngọc Liên phục dược cho Trầm Thanh, nhưng ngoài cô ta ra thì còn ai vào đây nữa. Chỉ có điều không hiểu là làm sao mà Ngọc Liên trong người lại có Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn của Võ Lâm Chí Tôn Trầm Nguyên Thông. Vả lại càng khó hiểu hơn là làm sao Trầm Thanh lại có thể biết được mình đã uống Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn.

Chàng nói về không chắc chắn:

- Phục dược có lẽ là do Liên muội, còn đúng hay không Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn, tiểu đệ chưa từng có thì làm sao biết được.

Trầm Thanh gật đầu nói:

- Tử tử có thể phân biệt được danh tánh do dư hương của thuốc còn trong miệng nên biết chắc rằng chính là Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Đột nhiên đôi mắt nàng mở to, ngạc nhiên hỏi:

- Cô ta đâu rồi?

Phương Hiểu Trúc thực tình nói:

- Tiểu đệ đã không kịp giữ cô ta lại, cô ta đi rồi.

Trong khi nói, trên mặt chàng hiện vẻ mặt trầm mặc u buồn.

Trầm Thanh điềm nhiên hỏi:

- Cô ta là gì Liên?

Phương Hiểu Trúc nói:

- Cô ta họ Vương, tên là Ngọc Liên, người bạn thân thiết của đệ từ nhỏ.

Trầm Thanh như không để ý câu sau của Phương Hiểu Trúc, tự ngôn, tự ngữ nói một mình:

- Vương Ngọc Liên, Vương Ngọc Liên. Nhất định là cô ta.

Rồi lại hỏi Phương Hiểu Trúc:

- Trúc đệ có biết muội muội của mình xuất thân môn hạ người nào không?

Phương Hiểu Trúc nghe Trầm Thanh hỏi như vậy, hay biết nàng là con người độ lượng vị tha, không để tâm thù ghét, nhưng tình thâm của chàng vẫn còn nặng trong lòng, nên để tránh tiếng cho Ngọc Liên, chàng vội vàng nói đỡ:

- Liên muội tâm tính bộc trực, lại hơi ngang bướng, vừa rồi chỉ vì trong người sinh phần khí đã không dần lòng được, đả thương tử tử. Nhưng sau đó đã hối hận tự thẹn nên mới vội vàng bỏ đi như vậy, chuyện này tất thấy là do tiểu đệ mà ra, ngưỡng mong tử tử không nên để nó trong lòng.

Trầm Thanh vừa nghe Phương Hiểu Trúc nói xong, mỉm cười nói:

- Trúc đệ, ta hỏi sư môn của cô ta mà?

Phương Hiểu Trúc hơi thẹn, vội vàng trả lời:

- Đệ chỉ biết trước đây ba năm cô ta đột nhiên ra đi, để lại cho tiểu đệ một bức thư cáo biệt, nhưng hoàn toàn không nói đi đâu, bởi vậy thú thực đệ hoàn toàn không biết cô ta đầu môn vị tiền bối nào?

Đôi mày liễu của Trầm Thanh hơi nhíu lại, nàng trầm nghĩ trong lòng: “Nhất định là cô ta, nhất định là cô ta. Nguyên cô ta và Trúc đệ là đôi bạn thân giao từ thời thơ ấu, ta làm sao lại có thể xen vào? Chuôi kiếm trúc, kết tơ tình, chưa đầy sớm tối, ta đành phải quay trở về thôi”.

Phương Hiểu Trúc nhìn thấy nàng trầm tư điều gì, đôi mi cong rũ xuống, trên mặt hiện lên nét ủ dột, khiến chàng bất giác xao động trong lòng, buột miệng gọi lên:

- Thanh tỷ, đệ... đệ...

Trầm Thanh đã quyết định trong lòng nên vừa nghe Phương Hiểu Trúc mở miệng, đã không để chàng nói hết, cắt ngang nói:

- Tỷ tỷ hiện tại bất giác hiểu ra chuyện phải là như thế nào rồi, đệ có thể trở về.

Ngũ âm ôn hòa vẫn là một chân tình tỷ đệ, tuyệt không hề biểu hiện một chút khác thường nào.

Phương Hiểu Trúc thấy Trầm Thanh không để cho mình nói hết, trong lòng vẫn thấy chưa thỏa mãn nên cố nói tiếp:

- Thanh tỷ tỷ...

Trầm Thanh đưa tay ngăn lại, nói:

- Tâm ý của Trúc đệ ta đã biết hết rồi, không cần phải nói nữa, hãy nhanh tìm Liên muội chăm sóc cho cô ta.

Cô ta nói ra những lời này với vẻ mặt bình thản tự nhiên, khiến Phương Hiểu Trúc thâm tâm xúc động, hỏi:

- Liên muội muội. Tỷ tỷ cũng gọi cô ta là Liên muội muội ư?

Trầm Thanh mỉm cười thật tươi, nói:

- Liên muội của Trúc đệ há không phải là Liên muội của tỷ tỷ sao?

Phương Hiểu Trúc bấy giờ hiểu rõ tấm lòng quảng đại của cô ta tuyệt không hề có chút oán giận Ngọc Liên, bất giác trong lòng chàng vui khôn xiết, đồng thời cũng biết lúc này cô ta đã muốn rời khỏi đây, biết rằng mình khó lòng lưu lại, bèn nói:

- Tiểu đệ xin lĩnh mệnh, tỷ tỷ nên bảo trọng.

Trong lúc nói, chàng thấy cay cay đỏ mắt, đồng thời như đã dự cảm được sau lần chia tay này rồi khó mà gặp lại vị tỷ tỷ đầy lòng nhân hậu, xinh đẹp như tiên nga thế này.

Nói dứt lời, Phương Hiểu Trúc quay người đi ngay.

Trầm Thanh đứng mặc nhiên nhìn Phương Hiểu Trúc đi xuống núi, trong lòng nàng như có những gợn sóng lăn tăn xao động. Bỗng nhiên lại muốn gọi Phương Hiểu Trúc trở lại, chính lúc đôi môi hồng đào mấp máy định thốt lên thì lại nhìn thấy Phương Hiểu Trúc quay người đi trở lại hướng mình.

Phương Hiểu Trúc đến trước mặt, ánh mắt nhìn nàng tha thiết, nói:

- Thanh tỷ, tỷ... có muốn dùng chiếc áo khoác ngoài của đệ mặc vào người không?

Trầm Thanh thấy Phương Hiểu Trúc đối xử một cách thân thiết như vậy, bất giác trong đầu nóng lên, cơ hồ như dao động quyết tâm của mình, mặt nàng ửng hồng lên. Phải cố lắm mới lấy lại bình tĩnh, nén tình cảm trong lòng xuống, giọng trù mếu nói:

- Đa tạ Trúc đệ, không cần đâu.

Phương Hiểu Trúc trầm ngâm một hồi rồi dứt khoát nói:

- Thanh tỷ tỷ, vậy thì tỷ đi trước đi. Đệ muốn tự mình tiễn tỷ tỷ.

Trầm Thanh lại một lần nữa không nén nổi những tình cảm trào dâng trong con tim của mình, bất giác quay nhanh người che giấu hai hàng lệ từ từ lăn dài trên má, rồi đi nhanh xuống núi như muốn chạy trốn một sự thật trong lòng nàng.

Phương Hiểu Trúc đứng chết lặng người nhìn theo hình bóng Trầm Thanh, những mảnh áo bị cành cây xé rách của nàng theo chiều gió tung lên như xé nát lòng chàng.

Cho đến khi không còn nhìn thấy hình bóng Trầm Thanh nữa, Phương Hiểu Trúc cúi đầu thở dài thổn thức trong lòng: "Nàng đi rồi, nàng đi thật rồi. Biết đến bao giờ ta mới được gặp lại nàng?".

Cuối cùng, Phương Hiểu Trúc nâng thanh kiếm trúc lên nhìn vào những vòng tóc xanh cuốn chặt trên chuôi kiếm một hồi, ánh mắt ngưng chú đến xuất thần.

Không gian tĩnh mịch nặng nề, thời gian chậm chậm trôi qua. Phải thật lâu lắm Phương Hiểu Trúc như sực tỉnh lại về với hiện tại, thở một hơi dài náo nức, dắt kiếm sau lưng rồi mang trong lòng một nỗi sầu tư vô tận, từng bước náo nức rời khỏi nơi đã để lại những dấu ấn thương tâm này.

- o O o -